

3.

„Poflakování na pláži vám nedělá dobře. Budeme odpočívat aktivně!“ zavelí ráno Petra.

„Mě nebaví diktáty a literární cvičení“ vzpouzí se její dcera Dominika.

S popisem dcery Petry a Zdenka a naší dcery vzniká problém...až chaos. Obě jsou Dominiky, obě mají vrozený odpor k vyučování, obě si myslí, že jejich rodiče jsou zaostalí dinosauři. Vypadají sice každá jinak, ale kniha není televize a místo jména malovat jejich otrávené ksichtíky by bylo pracné. Zodpovědně, po prostudování obou Dominik však mohu prohlásit, že cokoli napíšu o jedné, se v klidu může vztahovat i k druhé. Jsou to estetické, vtipné a chytré slečny, které vás, když si nedáte pozor a otočíte se k nim zády, zlikvidují na sto různých způsobů.

„Tebe nebaví nic“ otráveně říká Petra.

„Ne, ne, NIC mě baví moc“ obratem vypálí Dominika (není to naše Dominika, ale kdybych já byl Petra a cizí Dominika byla naše Dominika, byla by odpověď stejná).

„A navíc furt drškuj“ začíná matka – pedagožka dostávat obrátky „Zdenku, tak jí něco taky řekni...“

Tenhle způsob mluvy znám i z naší rodiny. Je to nefér. Když si jedna polovička rodičů něco pohnojí, neměla by do toho tahat druhou polovičku rodičů. Navíc jako technik by měl Zdeněk souhlasit se svou Dcerou. Na nařčení že jí nějaká činnost (NIC) nebaví, ona slušně odporuje, že jí (NIC) baví velice moc. Nastává patová situace. Když podpoří Zdeněk svoji ženu, neprávem obviní dceru ze lži. Když logicky podpoří dceru, žena ho něčím těžkým sestřelí.

„Já myslím, že na dovolené se nebudeme hádat a jdeme se bavit ven.“ Diplomatically se Zdenda snaží uzavřít začínající válku.

„Ty vůbec nemyslíš, jenom se snažíš vyhnout odpovědnosti!“ volá Petra za svým mužem.

Jdu za ním a on mi tiše říká: „Má pravdu, kdybych byl opravdu zodpovědný, tak sedím ve vězení za vraždu své ženy. Sadistickou...dvacet let natvrdo.“

Uklidňuji ho: „Kdyby byli všichni muži zodpovědní, musela by být cela pro manželské sadistické vrahy nafukovací, aby pojala veškerou ženatou část lidstva.

Všichni se scházíme u mola, kde se provozují sportovní atrakce na tahání peněz z přiblblých turistů. Všichni kromě mě a mé milované jdou na padák. To se vleze na motorový člun, dva lidé si sednou do popruhů a jsou vypuštěni na padáku do vzduchu. Loď je na laně táhne a oni se grilují o hodně blíže slunci než ty dole. Já nesnáším horko do hlavy, má žena nesnáší výšky. Dominika letí spolu s Dominikou. Když se všichni vrací, jsou nadšení. Já a žena jsme stejně nadšení jako oni, že jsme tam nemuseli, a ještě nadšenější o tisíc korun, které jsme neutratili. Všichni si vypráví a chválí výškové grilování a mě zaujme jiná věc...vodní skútr. Má řídítka a je to prakticky motorka. Ale protože je to motorka bez kol a nikde nejsou záruky, že je to opravdu bezpečné, vyzkouší tento druh zábavy nejdříve má manželka s dcerou. Vyjedou a asi po deseti minutách se vrací živé. Sice rozhádané, tak jako obvykle když mají spolu provozovat jakoukoliv činnost, ale to není nic neobvyklého. Matka – vychovatelka a dcera – pubertáčka...to vždy byla výbušná směs. Jdu zaplatit další jízdu. Tentokrát pojedou já, a abych nevypadal jako sobec, vezmu s sebou Dominiku. Kdybych jel jenom já, určitě mě má milovaná nařkne, že plýtvám financemi, když nikoho na velký skútr nevezmu. Sedám si za řídítka a těším se, jak celému zdejšímu přímoří ukážu nějaké excelentní kousky...aby tu měli na co vzpomínat až odjedu.

„Máma mě pustila řídit jenom chvilíčku a ty vůbec...to vám teda za takovou dovolenou pěkně děkuju...“ ozve se najednou vedle mě Dominika.

No, abych byl tak krutý a kazil její rekreaci...to nejsem. Pouštím jí za řídítka a vyjíždíme. Když jsme ve vymezeném prostoru, kde nastává volná jízda, ptá se dcera:

„A můžu jezdit, jak chci, nebo jako když vezu důchodce – jako s mámou?“

Tak to prrr. Jsem rozený milovník adrenalinu a nejlepší vodní skútr by pro mě byla vyřazená vojenská stíhačka. Nějaká nedospělá holka nemůže jet tak, aby to rozhodilo motocyklového experta.

„Jed', kolik sneseš, a kdyby tě zezadu něco bouchalo do zad, nevšímej si toho. To mi klimbá hlava při spaní miláčku...jó?!“

Skútr se vzepne a musím přiznat, že je to mazec. Skoro se mi vytrhly ruce z předloktí, a to ouško vzadu co se ho držím, podezřele zakřupalo. Nevím kolik jedeme, ale nemusím mít zbytečné obavy. Je to hladina moře a né serpentiny v horách. Není do čeho narazit a kam spadnout. Objevuje se bójka, za kterou nesmíme, a já rukou ukazuji dceři, že má zabočit. Pokývá hlavou a splní příkaz. Chyba. Nečekal jsem, že když něco přikážu pubertákovi, okamžitě poslechne. Dominika strhne během setiny sekundy řídítka prudce vlevo. Skútr je jak vidno skvělý výrobek, protože se sklopí a zatočí prudce vlevo takřka okamžitě. Já jsem zkušený motocyklista, navíc technik a během okamžiku je mi jasné jedno: Letíte-li po vodě skoro osmdesáti kilometrovou rychlostí na umělohmotné mrše a ta z ničehož nic skočí doleva, nemáte šanci. Letíte stále rovně nezměněnou rychlostí. Kdyby neexistovala přitažlivost zemská, letíte až k pevnině a rozplácnete se o šutry na pláži. Přitažlivost způsobí to, že padnete do vody. Voda je, při běžném používání, prvek měkký, nebolestivý. Tvrdou vodu má akorát ten trouba v reklamě na pračky. A každý rozumný člověk si musí domyslet, že mu netvrdne voda ale mozek. Ovšem jedna výjimka existuje. Skočte do vody osmdesáti kilometrovou rychlostí, na ten krátký okamžik neskutečně ztverdne. (Vzkaz pro hospodyňky, co mají obavy z tvrdé vody, a věří reklamám: házejte oděvy do pračky maximální rychlostí třicet kilometrů za hodinu a nic se jim nestane).

Letěl jsem tedy, a asi po padesáti metrech sebou plácl o měkkou, právě ztverduvší vodu. Mám vestu proti utopení a ta mě doslova kopne do hrudníku. Na obličejí vestu nemám, a tak mě plácne jenom ta natvrdlá voda. Jen co mě to bouchlo, voda změkla a já se pod hladinou chvíli motal, než mě vesta vyhodila nahoru. Vidím Dominiku, jak zastavila skútr a v jejích očích je dilema. Má se pro mě vrátit a možná se nechat zabít za to, že mě havarovala, nebo to otočit do širého moře a vrátit se až vdaná za multimilionáře, a se svojí osobní ochrankou? Zvítězila varianta číslo jedna a já nastupuji.

„Si říkal, že mám jet, co snesu.“ Vypálí ihned na svoji obranu.

Mlčím a dělám jakoby nic. Prostě...nic se nestalo a přinejhorším budu tvrdit, že jsem při jízdě usnul a nudou spadl. Ještě chvíli jezdíme a já už neriskuji podobnou havárii. Nespoléhám na ouško vzadu. Držím se zespoda sedačky a až přirazíme ke břehu, asi v ní moje prsty zůstanou zakleslé na věky věků. Dominika mění směr jízdy absolutně

nepředvídatelně a jediné co nemění je rychlost. Pořád na plno. Konečně přistáváme a já si musím dávat pozor, abych si při chůzi nešlapal na vytahané ruce.

„Cos to tam dělal...to jsi takovej lempl, že si spad?“ ptá se šťoura Roman.

„Představ si“ vysvětluji „jak tak jedeme, najednou vidím, jak něco plave po vodě. Říkám si – které čuně hází papíry do moře – ale když jedeme okolo podruhé, koukám, ona to bankovka. Pět set euro. Skočím do vody, abych ji vytáhl, ale dcerka zastaví, že kazím zaplacenou jízdu, a tak se vrátím. No a pak nám vypršel čas a museli jsme jet ke břehu.“

Roman hrozně vykulí oči. Vběhne na pláž a nějakou holčičku ve vodě zahodí z nafukovacího lehátka zpátky na břeh. Skočí na uloupený plovací dopravní prostředek a mlátí do vody všemi údy. Opravdu vyvíjí slušnou rychlost a mizí do oblasti, kde jezdí skútry.

„Co to bylo za šmejda?“ ozve se mi za zády.

Za mnou stojí golem. Dvoumetrová hora svalů. A vedle sebe má tu zahozenou holčičku. Uplakanou.

„On mi ukradl lehátko, tati!“ fňuká ta malá žalobnice.

Nahodím také slzičku do oka a stejným tónem jako ta holka fňuknu:

„A mně šlohnul peněženku...“ přece se neshodím, že se s Romanem znám.

„A mě vzal půl života...“ ozve se za mnou další ufňukanec. Otočím se a ona to Romanova žena Iveta.

Kombinace mamuta a terminátora jde a půjčuje si skútr. Na výsledek nerovného souboje nečekáme. Jak vím, Roman se rád potápí a asi si tohoto svého koníčka za chvíli užije až až. Doufám, že dokáže pod vodou uplavat kilometr až k našemu bungalovu, aby ho ten pošuk nepřizabil.

Na terase si všichni sedáme k hromadě jídla a vyprávíme si veselé historky o kamarádovi, který právě v moři zažívá svůj boj o holý život. Všichni ho máme moc rádi...o to raději, že jeho porce jídla přebývá. Otevíráme víno, a opět zjišťujeme, jak je nám sympatický, když jeho příděl alkoholu zbývá na ostatní. Přichází čas spánku a chystáme se do postelí, když tu se rozletí dveře a v nich stojí Roman.

„Kde mám večeri?“

Iveta je trochu vystrašená a špitne:

„Lád'a říkal, že na tebe nemáme čekat, že sis prý vylovil pět set euro a půjdeš jíst do hotelu.“

„To mi ani nepřipomínej!“ zařve její manžel.

„Copak, v hotelu špatně vařili?“ starostlivě se ptám.

„Když jsem doplaval k bójce, kde si říkal, že byly ty peníze, začnu pečlivě prohledávat hladinu. Najednou přiletí pošuk na člunu a chce mě přejet. Tím jsem utvrzen že hledám na správném místě. Asi nás slyšel na pláži a chce mi mé peníze ukrást. Skočím z lehátka do vody a pod hladinou čekám, až zastaví. Byl jsem fakt dobřej...normálně jako James Bond v televizi...když skútr zastavil, vymrštím se z vody a vrhnu se na něj. To, co se ale přede mnou zjeví, není normální chlap. Gorilí samec na skútru. Takže, jen se před ním objevím, dostanu ránu. Pamatuji si první tři žabky, co jsem udělal po hladině a pak nic. Vzbudil jsem se před čtvrt hodinkou dole na pláži po pás v písku. A prachy mi ukradl ten King – Kong.“

Všichni jsme šli spát. Samozřejmě rádi, že kamarád přežil a samozřejmě ještě radši, že přišel až po konzumaci jídla a nápojů.

Druhý den jsme se opět plácali na pláži a poprvé za celou dobu co tu jsme, mohu ocenit moře jako zajímavý objekt. Šplouchá. A šplouchá opravdu dost. Když do něj vlezu a sednu si na lehátko, houpe mě krásně nahoru a dolů. Sedím, nohu mám na nějakém šutru a houpání mě uspává. Přijíždí na lehátko Zdeněk a jen tak klábosíme. Jestli jsou lepší dvoudílné nebo jednodílné plavky... nebo žádné. Tedy co se týče děvčat na pláži. Jsme kultivovaní muži a hádky jsou nám cizí – shodujeme se na žádných. Do vody vbíhá s lehátkem Roman. My na těch nafukovacích blbostech sedíme a jsme potopeni ve vodě, Roman si na lehátko opravdu lehne, a to je asi zásadní chyba. Není potopený a vlny ho berou a odnáší pryč. Bohužel pryč ke břehu. Ke skalám. Trvá to tak minutku a už se nám tam kámoš omílá o šutříky. Čekali jsme, že našťvaný vyběhne na pláž a bude tradičně česky nadávat na pos.... moře. Ale dějí se divné věci. Roman stojí na místě jak socha svobody a něco kutí. Vlny mlátí o skálu, ale on se ani nepohne. Jak přikovaný k zemi. Přichází k nám hrdě jeho žena.

„Tak se podívejte“ pyšně říká „fláklo to s ním o šutry a on né jako jiný chlapi, aby tady pobíhal a fňukal nad nějakou odřeninkou, stojí a hrdě čelí moři. Asi vyčkává, až vlnobití skončí, aby ukázal, že je silnější než rozbouřené živly.“

Petra zapochybuj:

„Bejt sebou tak tam jdu. To, že nepřišel skuhrat s odřeným palcem, značí, že se bouch hodně do hlavy. Evidentně se nechová jako normální mužskej!“

Jsem zhnusen. Z toho, jak nás naše manželky neznají. Dovedu si živě představit sebe v podobné situaci. Bouře se mnou mrští o skaliska, já využiji tekoucí krve z utržené paže či nohy k namáčení hrotu harpuny a vyraším do hlubin lovit mořské dravce na čerstvou krev. Také to nevydržím a musím usměrnit naše drahé polovičky:

„Kdyby to pláclo s některou z vás, ihned ztropíte binec a vynadáte všem chlapům na světě. Necháte za trest vypustit moře a uklidit celé dno. A ejhle...támhle stojí typický vzorek muže. Bouře s ním půl dne řeže o kameny a on se postaví a vysmívá se oceánu! Žraloci dotěrně doráží a on s písni na rtech je zahání...“

„Do hajzlu pojd'te mě vyndat!“ uslyšíme Romana.

„Ale copak“ ihned se toho musí chytit Petra „Herkules nemá sílu překročit kamínky?“

„Pomóóc“ ozývá se od skal.

Přibíháme a musíme kamaráda pomalu opatrně vytáhnout. Ve stabilizované poloze ho přenášíme na deku a ploutvemi k němu vháníme čerstvý vzduch, aby nezkolaboval. Je těžce raněn...rukama se připlácl na mořské ježky.

„Takovej ježek je nejnebezpečnější mořská obluda...žralok je proti němu cirkusový pudl.“ Plácne nezodpovědně má milovaná.

Roman zrudne a dostává záchvat paniky:

„Ježiši, co to říkáte, on tam byl žralok...Ivet prosím tě, zkontroluj, co mi ukous...asi mě bolí místo kde byl malíček u nohy.“

Všechny naše ženy odchází do restaurace na pivo a nechávají nás s umírajícím Romanem na pláži.

„Vyndejte mi ty bodliny z rukou, vždyť takhle nebudu moct jíst a pít“...skuhrá kámoš.

„Nebude moci jíst“ opakuje Jirka

„A pít.“ Přidá Zdeněk

„A v našem bydleníčku je plná lednička.“ Doplnuji já.

Odcházíme bydlet a necháváme Romana na pláži. Když podryl autoritu nás statečných, ať si ošetří rány sám. Sedáme si na terasu a já

jdu do ledničky. Opřu se rukou o futro a z ničehož nic vítr zabouchne dveře. Umírá mi prostředníček na ruce.

„Do pr...kterej kretén udělal průvan... s takhle zmrzačenou rukou nemůžu jíst...“ zařvu.

„Jó, nemůže chudáček jíst...“ uslyším na terase Jirku.

„A možná ani pít...“ zaslechnu toho hajzla Zdeňka.

Jdu se do koupelny ošetřit a ti zmetci zatím sežerou i můj díl stravy. Nechápu, jak se můžou mezi lidmi najít takovéto lidské hyeny. Když se z piva vrací naše manželky, ukazují těžké zranění Monice a slušně ji požádám o nějaký prášek na zahnání bolesti.

„A nechceš si jít raději zazpívat do vln mezi žraloky?“ hloupě se ptá. Jdu si najít nějakou umrtvující pilulku sám a mezi ostatní se už nevracím. Když nedokážou pochopit bolest bližního, nezaslouží si radost z mé přítomnosti.

Odpoledne, po obědě, který jsem neměl, jdou všichni opět na pláž. Vlny vlní ještě víc. Napadne mě geniální myšlenka.

„Jdu se projet na skútru, abych uvolnil nějaký adrenalin...kdo jde se mnou?“ zeptám se.

„V tomhle maglajzu uvolníš akorát tak moč a stolici.“ Zareaguje neadekvátně Iveta. Chudák, má doma nešiku, kterého přepral mořský jezeček, a tak nemá správný názor o ostatních mužích.

„Já tu jsem na rekreaci a se zlomenou páteří to nebude ono.“ Shazuje geniální nápad Zdeněk.

„Když sou tu všichni srabi, jdu sám.“ Hrdě oznámím a chci vyrazit.

„Já bych chtěla jít.“ Ozve se Dominika. Moje dcera Dominika. Ta, co už mě jednou zabila.

Dostávám se do patové situace. Když ji s sebou vezmu, opět mě přizabije a v počínající bouři už nikdy nenajdu domov. Vlny mě vyhodí někde na skály v Africe, kde budu sežrán nějakou přerostlou ještěrkou. Když ji nevezmu, pubertální dcera začne dělat scény, že ji nic nedopřeji.

„Moře je rozbouřené, nevím, jestli je vhodné, aby se po něm poflakoval nedospělý jedinec. Z bezpečnostních důvodů.“ Zkouším zapůsobit na odpovědnost mé manželky.

„Z bezpečnostních důvodů je nejvhodnější, aby jela Dominika s tebou. Až zase hodíš dršku, aby tě zachránila před utopením.“ Okamžitě zaútočí má polovička.

Beru tedy dceru s sebou, ale aby bylo vidět, jak s tím vnitřně nesouhlasím, odseknu:

„Až se náš potomek díky tvému příkazu ztratí v oceánu, dalšího si udělám s někým zodpovědnějším!“

Ale na odpověď nečekám. Okolo je spousta kamenů a naštvaná manželka je velice schopný vrhač předmětů.

Půjčujeme si skútr a svoluji, aby Dominika jela první. Po pěti minutách se vystřídáme, já předvedu bravurní kaskádu skoků po hřebenech vln a stanou se z nás bezdětní manželé. Vyjíždíme a já zjišťuji, že naše dcerka má vrozenou vývojovou vadu. Chybí jí zdravý pud sebezáchovy. Plnou rychlostí se řítíme po vzbouřených vlnách. Většinu času jsme ve vzduchu a při občasných dopadech nám do ksichtíků vybuchne cisterna slané vody. Držím se snad i prsty u nohou. Najednou něco křupne a mně vytrysknou slzy. Podle bolesti typuji, že z vody vyskočila taková ta ryba s vrtákem místo čumáku a zabodla mi ho do zad. Pomalu se otáčím a nic. Ryba tam není, asi se mi jenom zlomila páteř. Sedět nemůžu, tak si tak jakoby lehnu...vypadám vzadu jak ti jezdci na závodních motocyklech. Dcera zastavuje a chce se dle dohody vyměnit v řízení. Vůbec neuvažuji o tom, že bych se přeplazil za řídítka. Spíš přemýšlím, jak ukecám provozovatele atrakce, aby mi půjčil skútr i na spaní. Nemohu se ho pustit, rozpadl bych se na dva kusy.

„Co blbneš?“ ptá se Dominika.

„Tak mě to houpání uspalo, že si tu pospávám vleže – jezdí klidně dál.“ Hrdě oznámím pubertákovi.

Dcera vyrazí a asi chce předvést, že dokáže vyskočit dva metry nad moře, protože skútr sebou zmítá jako by byl spláchnutý do obrovského víru. Já jsem také spláchnutý...v hajzlu. V zádech to bolí jako by se tam zabydlel mořský ježek a nemohu se ani hnout. Když konečně přijíždíme ke břehu, zůstávám ležet na smrtícím plavidle.

„Co mu je?“ ptá se Zdeněk?

„Prej usnul.“ Říká Dominika.

„A proč má vytřeštěný oči a kouše sedačku?“ šťourá do situace Petra.

„Protože je starej.“ S klidem vysvětluje moje dítě.

Je to hajzlík...starý nejsem, jenom asi nebudu úplně nerozbitný.

„Slez a neblbni!“ zavelí má manželka.

Nemohu slézt – alespoň pokud tu jsou lidé. Při slézání budu strašně řvát a z očí stříkat slzy.

„Ještě né, miluju skútry.“ Zkousím všechny mazaně obelstít a dál ležím na sedačce.

„Ježiši, odved'te ty děti“ začne křičet Petra „den dobytek tady přede všema souloží skútr!“

Raději se rozhodnu dojít na břeh. Stoupám si, zlamuji se, padám na čtyři a pomalu odcházím domů. Jelikož padám do vody, ujdu asi deset metrů pod vodou, což přiláká hromadu zvědavců. Asi nikdy neviděli chodit někoho po čtyřech po mořském dně.

„Proč se plazíš?“ ptá se má milovaná.

„Neplazím se, jdu po čtyřech. Zebou mě ruce z moře, a tak si je chci zahřát o teplý písek.“ Opět geniálně kamufluji zranění.

„O jakej písek...tady sou samý šutry. Že ti zase ruplo v zádech?“ vyštěkne.

„Cha, chá“, musím se zasmát. „Já mám záda jak sovětský artista!“

A aby viděla, že nelžu, zvedám se o nějakou značku do vzpřímené polohy. Ježek vzadu povyrosl a vyplňuje celá záda.

„Proč brečíš?“ ptá se zas hloupě má žena.

„Nebrečím, to jen silou vůle vytlačuji slanou mořskou vodu z očí, co mi tam nacákala při jízdě.“

„Tak netlač moc, ať ti nevyplave mozek.“ Zavtipkuje Iveta.

Urážím se, všem to sděluji a nehodlám s nimi jít. Je to ode mě také mazaný tah. Bez sledování se budu moci doplazít domů a nikdo nic nepozná. Oni odchází, a když už jsou skoro mimo dohled, otáčí se Roman a volá:

„A pospěš si, aby ti náhodou někdo nesnědl tvoji porci jídla!“

Je to hajzl. Vytahal si ostny z ježků z dlaní a teď machruje. Všichni se navíc jeho blbému zavolání smějí a zrychlují. Já také vyrazím. Mám silnou vůli a jako technik – konstruktér si lehce spočítám, že tou rychlostí, kterou jdu, dorazím do pokoje tak za dvanáct hodin. Když nebude protivítr.

Následující den vyrážíme na návštěvu dost vzdáleného města. Dubrovník. Prý je moc krásné. Dokážu si představit, jak by mělo vypadat opravdu krásné město. Na náměstí by byla veliká tribuna plná blondýnek a každá z nich by křičela: „Lád'o, Lád'o, chci tě!“

Ale jet do takového města s manželkou a dcerou by asi nebylo vhodné. Záviděly by mi a vznikly by určitě nějaké třenice. Nežli zaparkujeme, chvíli bloudíme a nějakým nedopatřením se dostáváme vysoko nad Dubrovnik. Je to fakt nádhera. Pod námi město, na jednu stranu od něj ostrovy, na druhou širé moře. Město jako by hlídalo vstup do světa lidí před titány z moře. Navozuje to ve mně představy středověku, kdy muži byli ještě muži a ženy ženami. Muž jel na oři do světa, zabil draka, vzal si krásnou ženu (nejčastěji princeznu), s ní měl spousty dětí, hrad a sklep s vínem. Dnes aby vše bylo tak idylické jako v těch krásných dobách, by muž sice odjel do světa zabít draka, ale jen by se vrátil domů, musel by zabít i tu protivnou ženskou co mu do všeho bude kecat (princezna, neprincezna) a děti by zplodil co nejdále od svého hradu, aby ho nemohli chodit obírat o peníze nebo o nervy. Mám černé myšlenky, protože mě stále ještě trochu píchá v těch zádech.

Vracíme se zpátky do města a vcházíme do opevněného starobylého centra.

„To je krása!“ upozorňuji rodinu na romantickou uličku, kterou procházíme.

„Je miláčku.“ Odpovídá má žena „ještě že si mě na to upozornil.“ Jsem překvapený. Takový souhlas od manželky není jen tak. Něco je evidentně v nepořádku. Vytahuji fotoaparát a říkám:

„Měli bychom si to uchovat, aby nám to nevymizelo z mysli.“ Rodinné foto by totiž bylo na místě. Nic tak neutuží manželství, jako prohlížení fotografií se šťastnými okamžiky v zimních měsících, při teple krbu...

„Dík lásko.“ Špitne má milovaná, dá mi pusku a než mrknu, někam zmizí.

Kouzlo. Nechápu, jak se někdo může takhle rychle vypařit ze zemského povrchu. Asi je to starobylé město kouzelné a odkaz dávných vládců dělá dobré skutky. Ale proč zrovna já? Ostatní manželky nikam nezmizely...

Odcházím k ostatním a říkám Zdeňkovi:

„Zmizela...viděl si to?!“

„Jo viděl“ odpoví „to máš blbý.“

Nechápu, proč mám blbý, že jsem tu sám – já, moře, pláže, blondýnky, pivo....

Jdu zpátky a romanticky rozjímám, když tu náhle Monika stojí opět přede mnou.

„Že je krásnej?“ ptá se.

Strašně se leknu. Když něco zmizí má to být zmlzelý. Chvíli se vzpamatovávám a pak se mi povede vcítit do stabilní role manžela.

„Kdo je krásnej?“ ptám se.

„Ten náramek cos mi ukázal!“ vysvětluje.

Asi jsme opravdu zakouzlený. Nepamatuji se, že bych ukazoval nějaký náramek. Když by se mi nějaký líbil, tak bych dal přednost těm policejním náramkům, hezky připnutým k posteli a na nich blon...

„No říkal si – to je krása“ nepřestává plácát nesmysly Monika „ukázal na ten náramek ve výloze a pak mi dal taštičku s foťákem, kde jsou peníze...chtěl si přeci, abych si ho koupila?“

Přestává mě píchat v zádech. Píchání se přemístilo do srdeční komory.

„A kolik jsem ti na něj miláčku dal?“ opatrně se ptám.

„Dva tisíce.“ Zašvitoří a políbí mě.

Manželé by na výletech měli chodit nejméně padesát metrů od sebe a měla by mezi nimi být dřevěná přepážka z tlustých prken. Zabránilo by se tím srdečním chorobám a vraždám z afektu.

Dubrovník je tak krásný, že ho oceníte kladně i s probíhajícím infarktem. Dlažba na náměstí je jak vyleštěná prtem a domy stojí neporušené z dob středověku. V uličkách je spousta restaurací a stačí chodit a kochat se. Mužům to stačí.

Dubrovník má totiž jednu obrovskou vadu. Na každém pátém metru je zlatnictví se šperky. Jestliže jste majitelem manželky a dcery, nemůže jedna z nich koupit šperk a druhá držet spokojeně ústa.

„Já chci taky něco na památku!“ spustí Dominika.

„Fotografii u toho krásného chrámu?!“ zkouším v dceři probudit estetické cítění. Probudil jsem v ní vztek.

„Chci bejt hezká jako máma...chci něco na krk!“

V duchu si pomyslím: „oprátku hajzlíku“ ale nahlas to říci nemohu. Mám nemocná záda a žena s dcerou jsou přesila. Tak něco symbolického, svoluji. Žena se toho ihned chytá a říká:

„Jdu ale s ní, aby si nemyslela, že bude rozhazovat peníze bez rozmyslu!“ a obě vbíhají do dalšího klenotnictví.

Sedám si venku na lavičku a kupuji pivo. Je předražené až hrůza, ale teď, když ženu chytl záchvat spořivosti, si ho mohu dovolit. Vychází asi za půl hodinky.

„Tak co hezký?“ ptá se Dominika. Na krku má přívěšek s nějakou květinou. Asi kopretina. Kopretina není růže ani orchidej...asi to bylo levné, proto chválím. Nenápadně se otočím k mé milované a ptám se:

„Nebylo to drahý, že jo?“

„V pohodě“ uklidňuje mě „proti tomu co by to stálo u nás, to bylo takřka zadarmo. A jako bonus je k tomu ještě tohle...“ Ukazuje další věc, co má na krku.

Nevím proč, ale to píchání v srdci je nějak intenzivnější.

„Kolik?“ vypadne ze mě. Je to asi nejdelší věta, co mohu říci skrz zatáté sanice.

„Míň než ten náramek“ uklidňuje „přeci nenechám Dominiku rozhazovat!“

„I s tím tvým míň?“ dávám dohromady souvislosti.

„Přece bys nebyl tak tupej, aby sis myslel, že dva náhrdelníky jsou lacinější než jeden náramek!“ zkouší na mě nějaký pošahaný test inteligence.

Nejsem tupý, jsem před smrtí zhroucením. Urazím se a oznámím:

„Neumíte si vážit peněz a já na to mám koukat? Jdu támhle na pivo a přijďte, až se bude chtít omluvit!“

Sedím na pivě a přidává se ke mně Zdeněk s Jirkou. Asi po hodině přichází má milovaná a říká:

„Já vím miláčku, omlouvám se...“

Pyšně se rozhlédnu. Tady vidí kamarádi i cizinci kdo je v české rodině hlavou. Mám být na co pyšný...žena se mi veřejně omlouvá...plody letité práce se zúročily!

„Omlouvám se.“ Pokračuje „a ještě jednou předem se omlouvám, ale já to nevydržela a koupila si k tomu náramku a náhrdelníku náušničky!“

Když jsem se probral, ležel jsem u toho hezkého chrámu na schodech. Infarkt byl pryč a sním všechny iluze o rodině. Dubrovníkem jsme se procházeli až do noci. Opravdu krásné město...a přátelské. Ať jsme vešli do kterékoliv uličky, vycházeli ven zlatníci a šperkaři a zdálky nás hlasitě zdravili.